HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

8 mai 2025 *

„Trimitere preliminară – Politica în materie de azil – Directiva 2013/32/UE – Articolul 4 alineatul (1) și articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) – Proceduri de acordare a protecției internaționale – Prelungirea de către autoritatea decizională a termenului de examinare de șase luni – Număr mare de cereri de protecție internațională depuse simultan – Noțiune – Luare în considerare a altor circumstanțe”

În cauza C-662/23 [Zimir] [i],

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos), prin decizia din 8 noiembrie 2023, primită de Curte la 9 noiembrie 2023, în procedura

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

împotriva

X,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii D. Gratsias, E. Regan, J. Passer (raportor) și B. Smulders, judecători,

avocat general: doamna L. Medina,

grefier: doamna A. Lamote, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 23 octombrie 2024,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru X, de F. Wijngaarden, advocaat, și S. Rafi, expertă;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și A. Hanje, în calitate de agenți;

– pentru guvernul ceh, de A. Edelmannová, M. Smolek și J. Vláčil, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

– pentru guvernul francez, de R. Bénard, B. Dourthe, O. Duprat-Mazaré și B. Fodda, în calitate de agenți;

– pentru guvernul maghiar, de Zs. Biró-Tóth și M. Z. Fehér, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de A. Azema, A. Baeckelmans, F. Blanc și S. Van den Bogaert, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 12 decembrie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60) coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din această directivă.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos), pe de o parte, și X, un resortisant al unei țări terțe, pe de altă parte, în legătură cu neadoptarea de către primul, în termenul legal de șase luni, a unei decizii cu privire la cererea de acordare a unui permis de ședere temporară cu titlu de azil.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (3) și (18) ale Directivei 2013/32 enunță:

„(3) Consiliul European, la întrunirea sa specială de la Tampere din 15-16 octombrie 1999, a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 («Convenția de la Geneva»), afirmând astfel principiul nereturnării, asigurându-se că nicio persoană nu este retrimisă într-o zonă unde există riscul de a fi persecutată.

[…]

(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.”

4 Potrivit articolului 1, intitulat „Scop”, din această directivă:

„Scopul prezentei directive este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)].”

5 Articolul 4 din directiva menționată, intitulat „Autorități responsabile”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Statele membre se asigură că autoritatea dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezenta directivă.”

6 Articolul 31 din aceeași directivă, intitulat „Procedura de examinare”, prevede:

„(1) Statele membre prelucrează cererile de protecție internațională în cadrul unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(2) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie cât mai repede posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.

(3) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie în termen de șase luni de la depunerea cererii.

În situațiile în care o cerere face obiectul procedurii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 604/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)], termenul de șase luni începe din momentul în care se stabilește statul membru responsabil de examinarea cererii în conformitate cu respectivul regulament, iar solicitantul este pe teritoriul respectivului stat membru și a fost preluat de autoritatea competentă.

Statele membre pot prelungi termenul de șase luni prevăzut în prezentul alineat cu o nouă perioadă care nu depășește nouă luni, în cazul în care:

[…]

(b) un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce în practică face foarte dificilă încheierea procedurii în termenul de șase luni;

[…]

În mod excepțional, în împrejurări temeinic justificate, statele membre pot să depășească termenele prevăzute la prezentul alineat cu maximum trei luni, atunci când este necesar pentru a asigura o examinare adecvată și completă a cererii de protecție internațională.

[…]

(5) În orice caz, statele membre încheie procedura de examinare într-un termen de maximum 21 de luni de la depunerea cererii.

(6) Statele membre se asigură că, în cazul în care nu se poate lua o decizie în termen de șase luni, solicitantul respectiv:

(a) este informat despre întârziere și

(b) primește, la cerere, informații privind motivele întârzierii și termenul în care se preconizează adoptarea unei decizii cu privire la cererea sa.

[…]”

Dreptul neerlandez

7 Articolul 42 din Vreemdelingenwet 2000 (Legea privind străinii din 2000) din 23 noiembrie 2000 (Stb. 2000, nr. 495) prevede:

„(1) O decizie privind cererea de acordare a unui permis de ședere temporară în sensul articolului 28 sau de acordare a unui permis de ședere pe durată nedeterminată în sensul articolului 33 se adoptă în termen de șase luni de la primirea cererii.

[…]

(4) Termenul menționat la alineatul (1) poate fi prelungit cu maximum nouă luni în cazul în care:

[…]

b. un număr mare de străini depun simultan o cerere, ceea ce face în practică foarte dificilă încheierea procedurii în termenul de șase luni, sau

[…]”

8 La 21 septembrie 2022, secretarul de stat pentru justiție și securitate a adoptat, în temeiul articolului 42 alineatul (4) litera (b) din Legea din 2000 privind străinii, care transpune articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 în dreptul neerlandez, Besluit houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Decretul din 2000 de modificare a circularei privind străinii, denumit în continuare „WBV 2022/22”), care a intrat în vigoare la 27 septembrie 2022. Prin intermediul WBV 2022/22, secretarul de stat pentru justiție și securitate a prelungit cu nouă luni termenul de șase luni de examinare a cererilor de acordare a permiselor de ședere temporară cu titlu de azil. Acest ordin se aplică tuturor cererilor introduse înainte de 1 ianuarie 2023 și al căror termen de examinare nu expirase la data de 27 septembrie 2022.

Litigiul principal și întrebările preliminare

9 X, resortisant turc, a depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos la 10 aprilie 2022.

10 La 21 septembrie 2022, secretarul de stat pentru justiție și securitate a adoptat WBV 2022/22, prelungind cu nouă luni termenul legal de șase luni de examinare a cererilor de acordare a permiselor de ședere temporară cu titlu de azil.

11 La 13 octombrie 2022, X a adresat secretarului de stat pentru justiție și securitate o scrisoare de punere în întârziere ca urmare a neluării unei decizii în termenul de șase luni.

12 Întrucât secretarul de stat pentru justiție și securitate a păstrat tăcerea în cursul celor două săptămâni care au urmat acestei puneri în întârziere, X a introdus o acțiune la rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga, Țările de Jos).

13 Prin hotărârea din 6 ianuarie 2023, această instanță a declarat acțiunea lui X fondată și a considerat că, prin WBV 2022/22, secretarul de stat pentru justiție și securitate nu a prelungit în mod legal termenul de examinare a cererilor de acordare a permiselor de ședere temporară cu titlu de azil. Prin această hotărâre, instanța menționată a obligat de asemenea autoritatea respectivă să organizeze, în termen de opt săptămâni de la data hotărârii, o primă audiere și să ia, în termen de opt săptămâni de la această primă audiere, o decizie cu privire la cererea lui X, sub sancțiunea unei penalități cu titlu cominatoriu de 100 de euro pe zi de întârziere.

14 Secretarul de stat pentru justiție și securitate a declarat apel împotriva acestei hotărâri la Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos), care este instanța de trimitere.

15 În susținerea acestei acțiuni, el a arătat că, în vederea aplicării articolului 42 alineatul (4) litera (b) din Legea din 2000 privind străinii și a articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32, nu se impune ca autoritatea națională să se confrunte cu o creștere bruscă sau cu constatarea unui „vârf” al numărului de cereri de protecție internațională depuse simultan. Această autoritate ar putea de asemenea să prelungească termenul de examinare a cererilor respective în cazul unei creșteri progresive a acestui număr, împreună cu alte împrejurări, atunci când o astfel de prelungire ar fi necesară pentru a asigura o examinare corespunzătoare și completă a cererilor de azil, astfel cum impune articolul 31 alineatul (2) din Directiva 2013/32. Secretarul de stat pentru justiție și securitate susține în plus că, atunci când intenționează să prelungească termenul de examinare a cererilor de protecție internațională, are dreptul să ia în considerare numărul de dosare aflate în așteptarea prelucrării, întrucât acesta din urmă creează constrângeri asupra capacității sale de a prelucra cererile respective și contribuie la a face în practică foarte dificilă încheierea cu atenție a procedurii în termenul de șase luni de la depunerea acestora.

16 La 14 aprilie 2023, secretarul de stat pentru justiție și securitate i-a eliberat lui X un permis de ședere temporară cu titlu de azil și i-a plătit suma datorată ca penalitate cu titlu cominatoriu.

17 Instanța de trimitere consideră că secretarul de stat pentru justiție și securitate își păstrează totuși interesul în ce privește apelul său, din moment ce această acțiune urmărește să conteste hotărârea din 6 ianuarie 2023, în care rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga) a statuat că, prin WBV 2022/22, această autoritate nu a prelungit în mod legal termenul de examinare a cererilor de acordare a permiselor de ședere temporară cu titlu de azil vizate în acest act.

18 Această instanță observă că termenul „simultan” care figurează la articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32, dacă este interpretat în sens larg, ar însemna „într-un interval scurt de timp”, dat fiind că cererile de protecție internațională sunt de fapt rareori introduse literalmente în același moment. Cu toate acestea, potrivit instanței menționate,

rămâne necesar să se efectueze o delimitare a timpului în cursul căruia intervine o creștere a numărului cererilor menționate care poate caracteriza un vârf al acestora. În plus, ținând seama de faptul că aceste creșteri nu sunt imediat perceptibile, Raad van State (Consiliul de Stat) arată că punerea în aplicare a acestei dispoziții nu poate interveni în mod util decât după trecerea unui anumit timp.

19 Instanța de trimitere ridică problema dacă Directiva 2013/32, în cadrul unei interpretări mai largi, permite prelungirea termenului de examinare a cererilor de protecție internațională atunci când numărul lor nu crește decât progresiv, în timp ce, în acest caz, secretarul de stat pentru justiție și securitate ar dispune de timp și de ocazii suficiente pentru a-și mări capacitatea de a prelucra cererile respective. Această interpretare ar putea fi reținută, întrucât ar corespunde finalității Directivei 2013/32, care ar urmări ca autoritatea decizională să ia o decizie cu privire la cererile de protecție internațională cât de repede posibil, însă cu rigurozitate.

20 În plus, această instanță arată că articolul 31 alineatul (2) din Directiva 2013/32 joacă de asemenea un rol în interpretarea articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din aceasta, întrucât prevede că procedura de examinare se încheie cât de repede posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete. Corelația dintre aceste două cerințe ar fi, așadar, importantă, dar neclară.

21 Pe de altă parte, instanța de trimitere arată că expresia „un număr mare”, asociată resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care depun cereri de protecție internațională, este de asemenea lipsită de claritate. Instanța de trimitere ridică problema dacă acest număr trebuie stabilit în termeni absoluți sau dacă este posibil să se ia în considerare cifre referitoare la fluxurile acestor cereri într-un anumit stat membru.

22 Această instanță ridică de asemenea problema dacă dificultatea de a încheia în practică procedura de examinare a cererilor de protecție internațională în termenul de șase luni, prevăzută la articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32, poate avea ca origine alte împrejurări decât numărul mare al acestor cereri depuse simultan.

23 În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) a) Autoritatea decizională poate, în cazul unui număr mare de cereri de protecție internațională depuse simultan în sensul articolului 31 alineatul (3) a[l treilea paragraf] litera (b) din Directiva 2013/32, să facă uz de competența sa de a prelungi termenul de decizie de șase luni dacă creșterea numărului mare de cereri de protecție internațională are loc în mod progresiv pe parcursul unei anumite perioade și, în consecință, încheierea procedurii în termenul de șase luni este, în practică, foarte dificilă? Cum trebuie interpretat, în acest context, termenul «simultan»?

b) Care sunt criteriile pe baza cărora trebuie să se evalueze dacă este vorba despre «un număr mare» de cereri de protecție internațională, așa cum se menționează la articolul 31 alineatul (3) a[l treilea paragraf] litera (b) din Directiva 2013/32?

2) Se aplică o limitare în timp a perioadei în care trebuie să aibă loc o creștere a numărului de cereri de protecție internațională pentru a mai putea intra în domeniul de aplicare a articolului 31 alineatul (3) a[l treilea paragraf] litera (b) din Directiva 2013/32? Și, în caz afirmativ, cât poate dura această perioadă?

3) Pentru a evalua dacă în practică este foarte dificilă încheierea procedurii în termenul de șase luni prevăzut la articolul 31 alineatul (3) a[l treilea paragraf] litera (b) din Directiva 2013/32 [și în lumina articolului 4 alineatul (1) din această directivă], se poate ține cont de împrejurări care nu pot fi reduse la creșterea numărului de cereri de protecție internațională, precum împrejurarea că autoritatea decizională se confruntă cu întârzieri care existau deja înainte de creșterea numărului de cereri de protecție internațională sau cu un deficit de personal?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

24 În observațiile sale scrise, guvernul francez a exprimat îndoieli cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară, susținând în esență că litigiul principal devenise teoretic, întrucât X obținuse un permis de ședere temporară cu titlu de azil.

25 După cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, procedura instituită la articolul 267 TFUE constituie un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe. Justificarea trimiterii preliminare nu este formularea unor opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui litigiu. Astfel cum reiese din însuși modul de redactare a articolului 267 TFUE, decizia preliminară solicitată trebuie să fie „necesară” pentru a permite instanței de trimitere să „pronunțe o hotărâre” în cauza cu care este sesizat (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctele 44 și 45, precum și jurisprudența citată).

26 Curtea a amintit astfel în mod repetat că atât din textul, cât și din economia articolului 267 TFUE rezultă că procedura preliminară presupune printre altele ca o cauză să fie efectiv pendinte în fața instanțelor naționale, acestea fiind chemate să adopte în cadrul său o decizie susceptibilă să ia în considerare hotărârea pronunțată cu titlu preliminar (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 46, precum și jurisprudența citată).

27 Prin urmare, Curtea poate să verifice din oficiu existența în continuare a litigiului principal (Hotărârea din 13 septembrie 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punctul 24).

28 În această privință, din dosarul de care dispune Curtea reiese că hotărârea din 6 ianuarie 2023 prin care rechtbank den Haag (Tribunalul din Haga) a declarat fondată acțiunea lui X și a dispus ca secretarul de stat pentru justiție și securitate să efectueze o audiere și să adopte o decizie cu privire la cererea lui X, în termenele stabilite, este atacată cu apel la instanța de trimitere. Reiese de asemenea că eliberarea în favoarea lui X de către această autoritate a unui permis de ședere temporară cu titlu de azil, la 14 aprilie 2023, nu a pus capăt acestui litigiu, care, la data introducerii cererii de decizie preliminară, era pendinte, și că instanța de trimitere consideră că autoritatea menționată își păstrează interesul în ce privește apelul său, pentru motivul că hotărârea care face obiectul acestuia din urmă a considerat că ea nu a prelungit în mod legal termenul de decizie în materie de azil.

29 În consecință, trebuie să se considere că litigiul principal este încă pendinte în fața instanței de trimitere, care este obligată să se pronunțe cu privire la legalitatea acestei prelungiri, și că un răspuns al Curții la întrebările adresate este necesar pentru soluționarea acestui litigiu.

30 În aceste condiții, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

31 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că termenul de șase luni prevăzut pentru examinarea cererilor de protecție internațională, vizat de această dispoziție, poate fi prelungit cu o durată de nouă luni de către autoritatea decizională în cazul creșterii progresive a numărului acestor cereri pe o perioadă prelungită sau dacă, în scopul aplicării acestei dispoziții, perioada în care trebuie să intervină o creștere a acestui număr este limitată în timp.

32 Articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 prevede că statele membre pot prelungi termenul de șase luni de examinare a cererilor de protecție internațională în cazul în care un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce în practică face foarte dificilă încheierea procedurii în acest termen.

33 Astfel, posibilitatea statelor membre de a prelungi termenul de șase luni de examinare a cererilor de protecție internațională, în temeiul acestei dispoziții, este condiționată de întrunirea a trei condiții strâns legate între ele și cumulative, și anume, în primul rând, ca cererile privind o asemenea protecție să fie depuse „simultan”, în al doilea rând, ca aceste cereri să fie depuse de „un număr mare” de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi și, în al treilea rând, ca, în acest caz, să facă „în practică foarte dificilă încheierea procedurii în termenul de șase luni”. Aceste condiții interdependente trebuie să fie interpretate împreună.

34 În primul rând, în ceea ce privește condiția ca cererile de protecție internațională să fie depuse simultan, trebuie arătat că nicio dispoziție din Directiva 2013/32 nu definește sensul și domeniul de aplicare al termenului „simultan”. Prin urmare, acesta trebuie interpretat în conformitate cu sensul său obișnuit în limbajul curent, ținând seama în același timp de contextul în care este utilizat și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte [a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 iulie 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Infracțiune deosebit de gravă), C-402/22, EU:C:2023:543, punctul 24 și jurisprudența citată].

35 Potrivit sensului său obișnuit în limbajul curent, acest termen este sinonim cu expresia „concomitent”, ceea ce implică, în principiu, că numărul mare de cereri de protecție internațională la care se face referire la articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 trebuie depuse în același moment.

36 În aceste condiții, din moment ce, astfel cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 45 din concluzii, cererile de protecție internațională sunt în practică rareori depuse exact în același moment, pentru ca această dispoziție să nu fie lipsită de orice efect util, termenul „simultan” trebuie înțeles ca însemnând „într-un interval scurt de timp”, ceea ce tinde să indice că dispoziția menționată nu vizează cazul unei creșteri progresive a numărului acestor cereri pe o perioadă îndelungată.

37 În al doilea rând, în ceea ce privește condiția ca cererile de protecție internațională să fie depuse de un număr „mare” de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi, potrivit sensului său obișnuit în limbajul curent, termenul „mare” trimite la un număr „ridicat” de solicitanți de protecție internațională.

38 Întrucât Directiva 2013/32 nu cuprinde criterii care să permită cuantificarea, chiar și în mod relativ, a unui asemenea număr, astfel cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctele 46 și 48 din concluzii, aprecierea existenței unui „număr mare” de solicitanți trebuie să fie efectuată în raport cu fluxul obișnuit și previzibil al cererilor de protecție internațională în statul membru în cauză, pe baza tendințelor statistice actuale și istorice. Pentru a fi vorba despre „un număr mare” de cereri de protecție internațională depuse „simultan”, în sensul articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32, autoritatea decizională trebuie astfel să stabilească, pe baza unei analize comparative a datelor numerice, existența unei creșteri semnificative, într-un interval scurt de timp, a numărului cererilor respective în raport cu tendința obișnuită și previzibilă în statul membru în cauză.

39 În al treilea rând, în ceea ce privește condiția referitoare la existența unor dificultăți practice pentru a încheia, în termenul de șase luni, examinarea unui număr mare de cereri de protecție internațională depuse simultan, aprecierea existenței unor astfel de dificultăți trebuie efectuată în special în raport cu obligațiile care revin statelor membre în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2013/32.

40 În această privință, trebuie amintit că această dispoziție prevede că statele membre, pe de o parte, desemnează, pentru toate procedurile, o autoritate decizională responsabilă cu examinarea corespunzătoare a cererilor de protecție internațională în conformitate cu această directivă și, pe de altă parte, se asigură că această autoritate dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv de personal competent suficient, pentru a-și îndeplini sarcinile în conformitate cu directiva menționată.

41 Or, în măsura în care autoritatea decizională trebuie să dispună de mijloacele necesare pentru a fi în măsură să trateze fluxul obișnuit și previzibil al cererilor de protecție internațională în termenul de șase luni, numai în cazul apariției unei creșteri semnificative, într-un interval scurt de timp, a numărului de astfel de cereri în raport cu tendința obișnuită și previzibilă în acest stat membru autoritatea menționată se poate confrunta cu o problemă de capacitate de prelucrare a acestor cereri în mod adecvat și exhaustiv în acest termen.

42 În schimb, dacă numărul cererilor de protecție internațională crește progresiv pe o perioadă prelungită, statul membru în cauză trebuie să ia măsuri, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2013/32, pentru a-și adapta capacitatea de prelucrare a acestor cereri. Astfel, durata perioadei care trebuie luată în considerare pentru interpretarea articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 nu poate depăși timpul necesar unui stat membru pentru a spori mijloacele puse la dispoziția autorității decizionale și pentru a dispune din nou de o capacitate suficientă pentru a trata aceste cereri în conformitate cu directiva menționată.

43 În al patrulea rând, din considerentele (3) și (18) ale Directivei 2013/32 rezultă că aceasta din urmă urmărește să instituie un sistem european comun de azil, în care cererile de protecție internațională ar trebui să facă obiectul unei decizii cât de rapide posibil, fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

44 Desigur, posibilitățile de prelungire a termenului de șase luni prevăzute la articolul 31 alineatul (3) din Directiva 2013/32 au fost instituite pentru a răspunde unor situații speciale care justifică un termen de examinare mai lung, pentru a putea garanta o examinare adecvată și exhaustivă a acestora.

45 Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 41 și 42 din prezenta hotărâre, numai dacă numărul cererilor de protecție internațională a crescut în mod semnificativ și într-un interval scurt de timp autoritatea decizională se poate confrunta cu o problemă de capacitate de a prelucra aceste cereri în cursul celor șase luni ale perioadei de examinare, care ar justifica o prelungire a acestui termen în temeiul articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32.

46 Prin urmare, o interpretare a articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 care să permită unui stat membru să prelungească termenul de șase luni de examinare a cererilor de protecție internațională în cazul creșterii progresive a numărului acestor cereri pe o perioadă îndelungată ar compromite obiectivul urmărit de această directivă.

47 Rezultă din tot ceea ce precedă că articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 este aplicabil în cazul apariției unei creșteri semnificative, într-un interval scurt de timp, a numărului cererilor de protecție internațională în raport cu tendința obișnuită și previzibilă în statul membru în cauză și că, pe cale de consecință, aceasta nu acoperă un caz de creștere progresivă a numărului acestor cereri pe o perioadă îndelungată.

48 Astfel, există o limitare a perioadei în care trebuie să intervină o creștere a numărului de cereri de protecție internațională pentru a putea intra în domeniul de aplicare al articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32, a cărui durată nu poate depăși timpul necesar unui stat membru pentru a spori mijloacele puse la dispoziția autorității decizionale și pentru a dispune din nou de o capacitate suficientă pentru a prelucra cererile de protecție internațională primite în termenul de șase luni prevăzut de această dispoziție, în conformitate cu obligațiile care decurg din articolul 4 alineatul (1) din directiva menționată. Acest timp necesar trebuie apreciat în raport cu timpul necesar pentru recrutarea și formarea personalului competent să prelucreze cererile de protecție internațională primite în mod corespunzător și exhaustiv.

49 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că termenul de șase luni prevăzut pentru examinarea cererilor de protecție internațională, vizat de această dispoziție, poate fi prelungit cu o durată de nouă luni de către autoritatea decizională în cazul în care survine o creștere semnificativă, într-un interval scurt de timp, a numărului acestor cereri în raport cu tendința obișnuită și previzibilă în statul membru în cauză, ceea ce exclude situația caracterizată printr-o creștere progresivă a numărului cererilor respective pe o perioadă lungă.

Cu privire la a treia întrebare

50 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din această directivă trebuie interpretat în sensul că dificultatea în practică de a încheia procedura de examinare a cererilor de protecție internațională în termenul de șase luni poate avea la origine alte împrejurări decât numărul mare de cereri depuse simultan, precum existența prealabilă a unui volum important de cereri neprelucrate sau insuficiența personalului autorității decizionale.

51 Din modul de redactare a articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 reiese că dificultățile practice de respectare a termenului de șase luni de examinare a cererilor de protecție internațională, care justifică prelungirea acestui termen în temeiul dispoziției menționate, trebuie să fie cauzate de numărul mare de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi care au solicitat simultan protecție internațională.

52 A admite alte împrejurări decât numărul mare de cereri de protecție internațională depuse simultan pentru a justifica o prelungire a termenului de examinare în temeiul dispoziției menționate ar compromite obligațiile pe care statele membre trebuie să le respecte în temeiul articolului 4 alineatul (1) din această directivă, astfel cum sunt enunțate la punctul 40 din prezenta hotărâre.

53 În măsura în care această dispoziție implică faptul că statul membru în cauză se asigură că autoritatea decizională este în măsură să facă față fluctuațiilor numărului de cereri de protecție internațională, atunci când numărul acestor cereri corespunde unei tendințe obișnuite și previzibile, se consideră că acest stat membru a prevăzut mijloace care conferă acestei autorități o capacitate de prelucrare adecvată. În schimb, atunci când survin împrejurări imprevizibile, precum o creștere puternică a numărului cererilor menționate introduse simultan, nu se poate aștepta ca un stat membru să își îndeplinească obligațiile în termenul necesar de șase luni, din moment ce mijloacele prevăzute inițial pot să nu fie suficiente, iar acest stat membru nu este în mod necesar în măsură să răspundă imediat nevoilor suplimentare, în special în ceea ce privește efectivul, impuse de această majorare.

54 Astfel, deși statele membre trebuie să asigure o consolidare a resurselor umane ale autorității decizionale în cazul creșterii numărului de cereri de protecție internațională, nu se poate aștepta ca acestea să fie imediat în măsură să răspundă nevoilor suplimentare de personal pe care le-ar determina o creștere semnificativă, într-un interval scurt de timp, a numărului acestor cereri în raport cu tendința obișnuită și previzibilă în statul membru în cauză. Prin urmare, acestea trebuie să dispună de timpul necesar pentru a spori resursele puse la dispoziția autorității decizionale și să dispună din nou de o capacitate suficientă pentru a trata aceste cereri în conformitate cu directiva menționată. Acesta este motivul pentru care articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 prevede posibilitatea de a prelungi termenul de examinare a cererilor menționate cu o durată care să nu depășească nouă luni suplimentare.

55 Rezultă că numărul de cereri de protecție internațională care așteaptă să fie prelucrate în momentul survenirii creșterii semnificative a numărului acestor cereri depuse simultan nu poate constitui în sine o împrejurare care să justifice o prelungire în temeiul articolului 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32. Atunci când numărul acestor cereri rămâne constant ridicat pentru o perioadă lungă, statul membru trebuie să prevadă în favoarea autorității decizionale mijloace adecvate pentru a-i asigura o capacitate de prelucrare suficientă, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din această directivă.

56 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din această directivă trebuie interpretat în sensul că dificultatea în practică de a încheia procedura de examinare a cererilor de protecție internațională în termenul de șase luni nu poate avea la origine alte împrejurări decât numărul mare de cereri depuse simultan, precum existența prealabilă a unui volum important de cereri neprelucrate sau insuficiența personalului autorității decizionale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

57 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

1) **Articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale**

trebuie interpretat în sensul că

termenul de șase luni prevăzut pentru examinarea cererilor de protecție internațională, vizat de această dispoziție, poate fi prelungit cu o durată de nouă luni de către autoritatea decizională în cazul în care survine o creștere semnificativă, într-un interval scurt de timp, a numărului acestor cereri în raport cu tendința obișnuită și previzibilă în statul membru în cauză, ceea ce exclude situația caracterizată printr-o creștere progresivă a numărului cererilor respective pe o perioadă lungă.

2) **Articolul 31 alineatul (3) al treilea paragraf litera (b) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din această directivă**

trebuie interpretat în sensul că

dificultatea în practică de a încheia procedura de examinare a cererilor de protecție internațională în termenul de șase luni nu poate avea la origine alte împrejurări decât numărul mare de cereri depuse simultan, precum existența prealabilă a unui volum important de cereri neprelucrate sau insuficiența personalului autorității decizionale.

Semnături